

צילום דיגיטלי, 2006

קדן נובנישתי: "הרבה מהדיוקנאות העצמיים שלי נעשו בסטודיו, מהכנות או משאריות של עבודות אחרות. כאן הדיוקן העצמי נע" שה כתייעוד של עבודה אחרת, והוא נובע מהומור עצמי. בקיץ 2006 עברתי על תערוכה בשם 'Our Time is Running Out'. רציתי לנהל דיאלוג עם 'Love', פסל של רוברט אינדיאנה מ-1964. קודם חשבתי על פסל או על קופסת אור הנושאת את המילה 'Over', אבל תוך כדי עבודה קרו כל מיני דברים בארץ ובחיים הפרטיים שלי, ופתאום המילה קיבלה משמעות נוספת מעבר לרעיון של התערוכה: זמניות. לא יכולתי להעלים את העובדות... או להתעלם. החלפתי מריום ועשיתי הסבה לאובייקט אישי, תכשיט. במקום שרשרת-שם, זו שרשרת-זמן, שמצהירה על סיום, ועל ידי כך מוכירה את מה שהיה. זהו דיוקן עצמי חצוי. הדיוקן הושלם במקום שבו השרשרת מתחילה."

בואי אמא. כמו אפליה מתקנת בהפוכה צצה מדי פעם תערוכה שכל משתתפיה הם גברים במודע ובכוונה. התוספת האחרונה ברשימה הזו היא "ילד של אמא'לה", שתיפתח השבוע בבית בנמל (אוצרת: דנה תגר). בתערוכה משתתפים תשעה אמנים מהארץ ומחו"ל, המתייחסים בעבודתם לקשר שלהם עם אמא. משתתפים: רוברט מילי האמריקני, שכבר הציג בארץ בכמה הזדמנויות את סרטי הווידאו שלו, שבהם מככב בת אמו האקסהיביציוניסטית; תצלום של אורי גרשוני שבו מופיעה אמו, האמנית ביאנקה אשלי-גרשוני, כשהיא עוטה סוודר שבנה סרג לה; ויראו של בועז ארד, המראה את אמו מכינה גפילטע; וכן עבודות של ליאור גריידי, קואיצי הגאווה, רומאו דורון אלאוף, יאן אדריא-נס, הדס עפרת וארקדיוש טומלקה, שציג סדרת תצלומים שבהם מר פיעים הוא ואמו (בתמונה). טומלקה גם יופיע בפתיחת התערוכה (ד' 30.1) במיצג-טקסט בשם "הלינה", לצד עוזי פיינרמן, סולן להקת בום פם, שישיר מחרוזת שירים בשם "Songs for Mother and Child". למחרת הפתיחה של "ילד של אמא'לה" אפשר יהיה לחוות בטומלי קה במיצג נוסף, הפעם בפתיחת תערוכה לו ולבת זוגו, נועה צדקה. בת ערוכתם המשותפת, "Gloss", יציגו תצלומים שבוימו על פי סכמות של תצלומי אילוסטרציה במגזינים של סגנון חיים מרחבי העולם: סצנות כמו זוג במטבח, שותים יחד קפה של בוקר, או הגבר בחליפת עסקים, עם טלפון ומחשב נייד, וכן הלאה – תמונות המלוות צרור של עצות ורעיונות לחיים טובים יותר, שבבסיסם הבניה חברתית רכאנית. השניים

טור האמנות של נא"ם - בעמ' 75